

Turczy István

Szonáták és közjátékok preparált zongorára

(John Cagenek

aki tönkretette a zongorámat)

(1) Születésemmel öröktől elrendelt, öntudatlan sejt-vonulás szakadt meg, a második évezred metszéspontjáig egyetlen emberléptékű karnyújtással befoghatatlan pillanatra _____

_____ monumentálisra tervezett csend
köröskörül a lét dogmái
dermesztő terrakotta-hajnalokra
eretnek ébredés

homlokomról lefutó vizek áztatják ingemet
bennem dolgozik a felkelő nap turbinája
lángoló kezemben primitív rejtjelek
taktusát hordozom

(2) _____ nincs nálam nincs nálam

önkéntesebb áldozat
tiszta vagyok: tehát
létezem

ilyen egyszerű ez

ilyen szomorú

ILYEN

CSUPASZ AZ ÉG TÁRVA-NYITVA

FELTÁRULNAK KICSINYSÉGEM ÉS NAGYSÁGOM

KRISTÁLYKÖVEL KIRAKOTT, SEJTELMESEN

CSILLOGÓ SZÉZÁMAI

OTTHONOM LETT E BOLTOZATOS

üresség e végtelen magány

(3) szabad ember,
akit ezüstös szövésű, buja holdfonál nyomán álombéli,
árnyéktalan tájakon kóborolva magához ölelt a föld
és érezte illatát, neszezését, létezősközi ritmusát

(4) szabad ember,
akit önnön árnyéka előtt tolvaj, bárgyú égieknek
elveszejtő játékszerül egyszer s mindenkoron

felmutat a sors

ÍME

(I) nem érdemes meghalni sem

annyi titok kiderülne

nem érdemes

(5) az időnek

egyetlen perc

vesztenivalója

sincs

(6)

nincs
már mitől félni nincs már mitől
hiába köröznek gyanútlan áldozatra várva
lábam körül sunyi barracuda-halak
a képzeletem mélytengerébe dobott
Hangok csobbanását sohasem hallhatják meg

enyém az ítéltetés előjoga

enyém enyém enyém s talán a tiétek is

(7) (MESTER, KILAZULT EGY CSAVAR A FELSŐ REGISZTERBEN!, HA

nem vgyázunk, darabjaira hull az utókor és ez a példás

„hangszínkompozíció”!)

(8)

enyém az ítéltetés előjoga

enyém a döntés kiszolgáltatottságom

mértéke fölött

enyém a lehetőség komfortra

keresztre

(a sor tetszés szerint, hol tárgyilag,

hol pátozzsal folytatható,

a példa kedvéért mégis:)

(II; III)

itt ez az oroslán még időben találkoztunk
mint egy igazi oroslánnak hosszú a sörénye
meglehetősen vérszomjas pofája van
s a fogazata sem csekélység
mikor először nyújtotta mancsát azt hittem
álom csupán álmaim naiv ragadozója
ki éber árnyékként követ megkísért
tetteim mögül les rám a Pillanatra várva
— azóta összecsaptunk már néhányszor
megedződtem a harcban rafinált vagyok
de tudom: a java még hátravan

(9)

Áttételeződünk:

bizonyos arcok ősi kegyelemmel

tekintenek le rám

mások bizonyosan elfordulnak

közönnyel és udvariatlanul

nem szép tőlük mégis így megy ez

áttételeződünk:

ugyane Pillanat idejét éljük

büszke sors-magánzárkákba zárva

vagy ami még rosszabb

(10)

sorstalanul

bölcs fakír módjára fekszünk vasszöges ágyon

megadóan túrjuk a szél változásait

emlékeket gyűjtünk télire

nem panaszkodunk

végül

arcunkkal lassan összeszokva

új életünkhöz berendezkedünk

(11) de hát
hová lesz akkor

a költői fájdalom mint olyan

(12) legalább valami kis katarzisz maradna
enyhe vasárnapi bizsergés gyógyító üdvözlégy-pirulák
egy kis játék ebben a gondosan programozott nagy bűdös

(Nagy Bűdös) Vegetációban

(IV) MÁR NEM ÉRDEMES MEGHALNI SEM

ANNYI TITOK KIDERÜLNE

NEM ÉRDEMES

(13) (Mester, honnan ezek a világító akkord-tömbök az orrom
előtt, mitől ez a fémes harangzúgás, s itt legbelül
ez a lehetetlen „bútor-zene”?)

Mintha a súlytalanság

állapotában lebegnék, kicsinyített kő-földgolyóbisokkal

a hátamon!)

(14)

Mester,

melyik lelkemet ragadja el utóbb az idő?

képzeletem spiráljai meddig röpítenek

a Képtelenben?

képzeletem spiráljait miféle Nap körüli

pályára gombolyítja a Végtelen?

(15) Kozmikussá tágított, furcsa kérdésekkel vigasztalódom:

különbékét kéne kötnöm majdan

egykori jobbik énemmel, amelyik

azt súgja: végül túlélem magam

Túlélem magam és ugyanaz leszek,

mikor már nem leszek

vagy éppcsak módosított,

szellemképes öntudattal,

mint modern eunuch:

i d ő t l e n í t v e

— leszek továbbra is

mikor már nem leszek

magam számára

átörökítÉLHETŐ

(16) hisz
egész életünk

valami egészen mást jelent

jelenthet-e egyebet?